

DELS PRESOS POLÍTICS

Vull parlar amb sinceritat,
prò no vull que se'm demandi,
per tant, deixo clar i fixat
que si dic quelcom pujat
serà amb "animus narrandi"
ja que no cal ser atrevit
quan la pell fina s'enutja
i per un simple acudit,
per una cançó o un tuit
et porten davant del jutge.

I és que aquí comença el tema:
en els límits inconcrets
on uns experts picaplets
estan tancant el sistema.

Els adapto a l'heptasíl·lab
un fragment de Montesquieu
que resumeix quin paper
fa un Magistrat si és argila
que un altre Poder perfila:
"No hi ha pas cap tirania
més cruel que l'exercida
sota l'ombra i al redós
de les lleis i amb els colors
de la justícia, seria
com ofegar un desgraciat
amb el mateix salvavides
on se sentia salvat."

Comencem a prendre mides...

I és com parlar amb la paret.
No hi ha enteniment possible.
El legalista inflexible
ens vol fermar al jou d'un dret,
fer passar pel tub estret.
Ell interpreta el rigor
com un mèrit, un valor
d'igualtat davant la norma
i a l'engròs passa l'escombra,
sermonejant sense amor.

Encegat pel seu "honor",
infligeix més que administra.
És aquest el seu error:
existima sense estima.

Ens porta lligats pel coll
com processó de vençuts
i ens diu, àvid bocamoll,
que no siguem tan tossuts,
que hem viscut a cor que vols,
que ell ja ha passat per l'embut
dels nostres excessos bruts
i que s'ha acabat el xou,
que ens queda sempre el consol
de formar amb la multitud
de l'honrós poble espanyol.

Hem de ser conciutadans
segons un criteri harmònic
que ens fa quedar com dimonis
si no l'acatem abans.

Allà hi jeu la democràcia
com la princesa del pèsol,
que es queixa i diu:

"Aun gracias

que os deixamos decir eso".

No entén que es pot raonar
amb unes altres premisses
i quan diu: "això va a missa"
s'hi acarnissa
perquè ell és l'autoritat,
és l'Estat,
i és obstinat i fanàtic
i no ho troba problemàtic.

Ets tu, que t'has extraviat
en aquesta idea infame
de no fer cas de la mama
i amb la voluntat grotesca
de tallar-te tu la llesca,
cantar a taula i xiular al llit.

La teva visió irrisòria,
que has imposat amb maldat,
no trobarà cap victòria
perquè no té cap trellat.

L'onada de demagògia
és culpa teva, que creus
que hi ha una llei molt més forta
i estàs estirant la corda
sense saber que n'ets reu.

Davant del pes de la llei,
fuges o caus en desgràcia
i amb aquesta circumstància,
on no és magnànim ni el rei,
et vas posant victimista.
Victimista!!!

Quins collons!
Portes posats els grillons,
t'han pres el pòndol de casa,
no et pots riure del que passa
ni tampoc pots fer cançons
prò ets victimista, barrut.

Qui gemega ja ha rebut!

Hem arribat a l'entranya
de l'afer: la convivència.
Has de viure aquesta Espanya
sense oposar resistència
perquè, si vols fotre canya,
se li acaba la paciència
i, com està prescrit, guanya.

No ens hi enfadem, doncs, amics,
i visquem com nostres pares,
convençuts d'estar oprimits
però ben plens d'esperances
i convertim els neguits
en fortalesa i en calma
cada dia menys rendits,
carregats de confiança,
i, sota un poder que cansa
i ens té molt més que avorrits,
no deixem la nostra dansa
perquè la música amansa
fins i tot els més cabrits.
Que els presos sense fiança
siguin benaventurança;
amb el temps, tot fa mudança.
Estimats: Amunt i crits!

Josep Pedrals